

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. D. Magistri Petri Lombardi Novariensis Episcopi
Parisiensis. Sententiarvm Libri IV. quibus vniuersæ
Theologiæ summa continetur**

Petrus <Lombardus>

Mogvntiæ, 1632

Vtrum præscientia Dei poßit falli. E

urn:nbn:de:hbz:466:1-38829

scil. de creaturis & de his quæ De^o facit: quæ omnia
 nouit non solum scientia, sed etiã beneplacito
 dispositione. Sic ergo ibi accipitur Dei cognitio,
 non modo notitiam, sed etiam beneplacitũ Dei
 significet. Mala uero scit Deus & præscit antequam
 fiãt, sed sola notitia, nõ beneplacito, præscit enim
 Deus, & prædicat etiã quæ non est ipse facturũ, si-
 cut præsciuit & prædixit infidelitatem Iudeorum,
 sed non fecit: nec ideo quæ præsciuit, ad peccatũ in-
 fidelitatis eos coegit, nec præscisset vel prædixisset
 eorum mala, nisi essent ea habituri. Vnde Augu-
 stinus super Ioan. Deus, inquit, futurorum præsciuit, per
 Prophetam prædixit infidelitatem Iudeorum, sed
 non fecit: neque præscisset mala eorum, nisi ea
 haberent. Non enim ideo quæquã ad peccadum
 cogit, quia futura hominũ peccata prænouit: illo-
 rum .n. præsciuit peccata, nõ sua. Ideo q; si ea quæ
 ille præsciuit, ipsorum non sunt, non uera ille præ-
 sciuit: sed quia illius præscientia falli nõ potest, si-
 ne dubio nõ alius, sed ipsi peccant quos Deus pec-
 catores esse præsciuit: & ideo si nõ malum sed bo-
 num facere uoluissent, nõ malũ facturi præuide-
 rentur ab eo, qui nouit quid sit quisque facturũ.
 His uerbis aperte ostenditur, si diligenter atten-
 damus, præscientiam Dei non esse causam malo-
 rum quæ præscit: quia non ea præscit tanquam fa-
 cturũ, nec tanquam sua, sed illorum qui sunt ea
 facturi uel habituri, præsciuit ergo illa sola noti-
 tia, sed non beneplacito authoritatis. Vnde datur
 intelligi, q; Deus e cõuersõ præscit bona tanquã
 sua, tanquã ea quæ factur^o est: ut illa præsciẽdo si-
 mul fuerit ipsi^o notitia, & authorit. beneplacitum.

Contra hoc quod dictum est præscientiam Dei non posse falli.
oppositio.

Ad hoc autem quod supra dictum est, scil. præ-
 scientiam Dei falli nõ posse, solet à quibusdam ita
 opponi, Deus præsciuit hunc lecturum uel aliquid
 huius-

Aug. tract.
53. ad illud.
Cum autẽ
tãta signa.
Ioan. 12. 10.
mo 9.
Et ier. 53.

Oppositio.

huiusmodi: sed potest esse ut iste non legat, ergo potest aliter esse quam Deus presciuit, ergo potest falli Dei prescientia, quod omnino falsum est. Potest equidem non fieri aliquid, & illud tamen presciturum est fieri, non ideo tamen potest falli Dei prescientia: quia si illud non fieret, nec a Deo presciturum esset fieri. Sed adhuc vrgēt quæstionē dicētes: Aut aliter potest fieri quā Deus presciuit, aut non aliter, sed non aliter: ergo necessario cuncta eueniunt, si vero aliter, potest ergo Dei prescientia falli vel mutari. Sed potest aliter fieri, quia potest aliter fieri quam fiat: ita autē fit ut presciturum est: aliter ergo potest fieri quā presciturum est. Ad quod dicim⁹ illā locutionem multiplicem facere intelligentiam, scilicet. Aliter potest fieri quam Deus presciuit, & huiusmodi: ut, Potest non esse quod Deus presciuit: & Impossibile est non esse quod Deus presciuit: & Impossibile est non esse presciturum omnia quæ fiunt, & huiusmodi. Possunt enim hæc coniunctim intelligi, ut cōditio sit implicita, & disiunctim. Si enim ita intelligas: Non potest aliter fieri quā Deus presciuit, id est, non potest utrunq; simul esse, scilicet quod Deus ita presciuerit fieri & aliter fiat, verum intelligis. Si autem per disiunctionem intelligas, ut dicas hoc aliter non posse euenire quam euenit, & quomodo futurum Deus presciuit, falsum est. Hoc enim aliter potest euenire quam euenit, & tamen Deus hoc modo futurum presciuit. Similiter & alia determinatio scilicet impossibile est illud non euenire quod Deus presciuit, vel cum Deus prescierit, si coniunctim intelligas, verum dicis: si disiunctim, falsum. Ita etiam & illud: Impossibile est non esse presciturum omne quod fit, id est non potest esse utrunq; scilicet ut fiat & non sit presciturum, hic sensus verus est. Si vero dicis Deum non potuisse non prescire omne quod fit, falsum est. Potuit enim facere ut non fieret, & ita non esse presciturum.

VTRVM SCIENTIA DEI POSSIT AV-
geri, vel minui, vel aliquo modo mutari: vtrunque
enim videtur posse probari.

D I S T I N C T. XXXIX.

PRæterea quæri solet: Vtrum scientia Dei pos-
sit augeri vel minui, vtrunque enim videtur
posse probari. Quod enim diuina sciētia pos-
sit augeri vel mutari, hoc modo probatur: q̄a po-
test De⁹ scire quod nunquam scit. Est enim aliquis
qui non est lecturus hodie, & tamen potest esse, vt
legat hodie: potest enim hodie legere. Nihil autē
potest fieri, quod non possit à Deo sciri. Potest ergo
Deus scire hunc lecturum hodie: potest ergo al-
iquid scire quod non scit: ergo potest eius sciētia
augeri vel mutari. Eademq; videtur posse minui
est enim aliquis hodie lecturus quem Deus scit le-
cturum. At potest esse, vt nō legat: ergo potest De-
us non scire hunc lecturum: potest ergo non scire
aliquid q̄ scit: ergo potest minui eius sciētia vel mu-
tari. Ad quod dicimus, quia Dei scientia omnino
immutabilis est, nec augeri potest vel minui. Nā
vt ait Aug. in 15. lib. de Trin. Scientia Dei est ipsa
sapētia, & sapiētia est ipsa essētia siue substātia Dei
q̄a in illi⁹ nature simplicitate mirabili, nō est aliud
sapere, & aliud esse, sed quod est sapere, hoc est
esse. Ideoq; nouit omnia verbum, quē nouit pater
sed ei nosse de patre est. sicut esse: nosse enim & esse
ibi vnum est. Et ideo patri sicut esse non est à filio
ita nec nosse. Proinde tanquam seipsum dicens
pater genuit verbum sibi coæquale per omnia
Non enim seipsum integrè perfectèq; dixisset, si al-
iquid min⁹ aut amplius esset in eius verbo, quam
in se ipso. Hoc est ergo omnino verbū q̄ pater, nō
tamē est pater: q̄a iste fili⁹, ille pater. Sciunt ergo
inuicē pater & fili⁹, sed ille gignendo, iste nascēdo

Cap. 13. ver-
sus finem.

Eodem libro
c. 14. in prin.